

B. K.-Né Rokonokkal

A képen a férjem nagynénjével és az akkor egy hónapos gyerekemmel a Köztársaság téren vagyunk lefényképezve. A férjemet, B. K.-t 1945-ben ismertem meg. 1915-ben született Ózdon. A szülei korán meghaltak. Miskolcon élt, kirakatrendezőként dolgozott. Miskolcra Debrecenbe menekült egy szanatóriumba, onnan deportálták Ausztriába [lásd: Strasshof]. Bécs mellett volt, valamilyen tejgazdaságban dolgozott. Amikor fölszabadult, akkor nem ment vissza Miskolcra, hanem idejött lakni a nagynénjéhez, aki az emeleten lakott. A házban ismerkedtünk össze, és ebből szerelem lett. 1947-ben megesküdtünk a nyolcadik kerületi elöljáróságon. Csak polgári esküvőnk volt. 1949-ben szültem. Amikor 1947-ben férjhez mentem, [a társbérlet] meg is halt, így megkaptuk az egész lakást. Anyámmal együtt laktunk ebben a lakásban. A férjem kirakatrendező volt, dekoratőr. Az Illatszer dekorációrészlegének volt a vezetője. A Hungexpo révén magyar kiállításokat rendezett külföldön. Kijárt külföldre a magyar kiállításokkal. Ő volt az első, aki 1958-

ban, Brüsszelben, az első magyar világkiállítási részvétel alkalmával a dekorációt csinálta. Kint volt kilenc hónapig. 1950-ben bezártuk az édesanyám edényüzletét, mert nem ment. Anyu itt maradt a gyerekekkel, én meg elmentem dolgozni a Felvonógyárba. Segéd munkásként a mintaraktárba kerültem. Akkor áthelyeztek mérősnak [MEO -- minőségellenőrzési osztály -- A szerk.]. Ott a már kész gépekhez kaptunk egy több oldalas műszaki leírást. Nekem teljesen idegen volt ez a közeg, de végül annyit voltam lent a műhelyben, szinte ott éltem, hogy megszerettem, és szerettem volna esztorgályosnak tanulni. Elküldtek gépipari tanfolyamra, alapfokú és felsőfokú MEO-tanfolyamra és mindenféle más tanfolyamra. 1954-ben elkerültem a Felvonóból a Fővárosi Kézműipari Vállalathoz. Ott is el kellett végeznem egy MEO-tanfolyamot. Utána kétéves vezetői tanfolyamra mentem a Leövey Klára Közgazdasági Technikumba. Ott volt két tanár, a matematika, és aki tervet tanított. Ők beszéltek rá, hogy jelentkezsek, és el is végeztem a négy évet. Munka után jártam iskolába. Nagy szerencsém volt anyámmal, mert főzött, nekem nem kellett háztartást vezetni, hanem tudtam tanulni. Az 1950-es években kerestük a helyünket. Fiatalok voltunk még, megvoltak a lehetőségeink a szórakozásra. Elmehettünk étterembe, nem okozott problémát elmenni ebédelni vagy vacsorázni. Dacára annak, hogy sosem voltunk nagy jövedelmű emberek, nem éreztük soha, hogy nélkülözünk. Négyen éltünk együtt, ketten kerestünk, kettőt el kellett tartani. Anyukámnak nem volt semmi jövedelme, se nyugdíja, se kegydíja, semmit nem kapott. Bár a férjem 1954-től kijárt külföldre, nem volt kacsalábon forgó palotánk.